

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Mám rád vánoce. Mám rád předvánoční čas.

Je mi líto těch uhoněných a ustaraných, co už se těší, aby to měli za sebou (*úklid, nákup, pečení či co vše*).

(Vyhýbám se v této době obchodům a všemu, co s tím souvisí, abych si to vánoční kouzlo nezamlžoval.)

Vánoce mají kouzlo.

Vidím je stále očima dítěte, které dostává dárky od toho, kdo ho má rád. *(Dnes se již role vyměnily.)*

Vidím je jako poselství, oslavu, svátek, dar naděje...

Svátky mnoha významů (s jedním společným).

Škoda, že mnozí o onu mnohost přicházejí...

Pro někoho jsou jesličky darem naděje, cestou...

Pro jiného důvodem k disputacím, kdy přesně k oné události došlo, že to vlastně ani nevíme, tak co...

Pro jiného hezkou tradicí...

Pro dalšího třeba ničím zvláštním...

Každý jde jinou cestou.

Myslím si, že každý si určuje směr a k němu může najít vhodnou cestu.

Tuším ale, že ne každý to ví. *(Kdo se na nic neptá, nic se nedoví.)*

A vím, že ten, kdo už toto ví, tak často netuší, kde svoji cestu hledat...

Jsou tací, kteří hledají cestu celý život. A nebo jeho velkou část.

Jsou tací, kteří ji našli, leč nekrácejí po ní.

Jsou tací, kteří po ní krácejí a ani to dosud nevědí.

Jsou tací. kteří...

Obklopuje mne mnoho dobrých bytostí.

(Děkuji za ten dar, že se setkávám povětšinou jen s příma lidmi.)

Pozoruji (mlčky) jejich cesty. Uvědomuji si (mlčky) jejich pestrost, mnohost.

Nepřísluší mi jakékoliv hodnocení, nemám na ně nejen právo, ale ani pevný bod, ze kterého lze na věci pohlížet absolutně. *(Takový bod v tomto našem světě nebyl pro nás samozřejmě nikde vytvořen.)*

Ostatně, mnohokrát jsem již dříve poznal své mylné nazírání na mnohé bytosti a jejich cesty či osudy a byl jsem vděčný za onu svoji předchozí mlčenlivost, když jsem poznal více a v duchu se jim omlouval za svůj dřívější náhled.

(Samozřejmě, nebylo tomu tak vždy, naše poznání se vyvíjí - či spíš „mělo by se vyvíjet“.)

Nepřísluší mi hodnotit - ale samozřejmě se snažím mnohé činy a projevy těch, které potkávám často, častěji nebo jen občas, pochopit, poznat a vlastně i použít ke svému poučení.

(A jistěže i občas k tomu nevídanému hodnocení také sklouznu.)

Obklopuje mne mnoho dobrých bytostí.

Většinu znám již dávno (a s mnohými bych se rád vídal častěji, ale není nám to dáno - čas, vzdálenost, vzdálení).

Některé jsem potkal teprve nedávno. S přibývajícimi léty jsou nová setkání méně častá, ale je zvláštní, že ač se jeví jako náhodná, náhodná vůbec nejsou *(sem nepatří povrchní pracovní vztahy, o nich není řeč)*. Jsou to vždy důležitá setkání přinášející poselství, myšlenky, směr... Stále víc a více si uvědomuji provázanost a nenáhodnost setkání, událostí, jevů a věcí. Ale ono to vše zřejmě platí jen za určitých podmínek. A nebo to vše vidí jen ten, kdo ony určité podmínky přijme, přijímá. Kdo se vidět pokouší. Kdo má na to oči...

(Mít na něco „dobré oči“ je totiž nejen dar, ale i nutnost cvičení těch očí a jejich používání coby daru.)

Kéž toho dovedu vidět více a jak se patří...

Vánoční čas může být chvílí k zastavení, vzpomnutí, zamyšlení, pohlédnutí, prohlédnutí, vykročení...

Vánoce jsou časem nadějí a darů, které, ač nejsou vidět, jsou dary největšími...

Jsem rád, že jsem mohl i s Tebou chvilku pobýt, byť jen prostřednictvím textu.

Pobýt a nahlas se zamyslet.

Jen tak.